

NORA
ROBERTS

*Liefde in de
sneeuw*

Vertaling Els Papelard en Ineke van Bronswijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *First Impressions*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Copyright © 1993 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Nightshade*
Copyright Nederlandse vertaling: © 1995 HarperCollins Holland
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Mumemories / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1381 7
ISBN 978 94 027 6961 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk november 2023

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De zon kwam al boven de bergen uit en deed de rode en gouden tinten tussen de donkergroene bladeren prachtig opglanzen. Vanuit het bos kwam geritsel, waarschijnlijk van een konijn dat terug naar zijn holletje rende, terwijl hoog in een boom een vogel vrolijk kwetterde. Langs de omheiningen, die de velden scheidde van de weg, klom de kamperfoelie omhoog. De lichte geur van de paar bloemen die nog niet waren verwelkt, werd meegevoerd door het briesje. Op een akker in de verte haalden een boer en zijn zoon het laatste hooi binnen. Het gestage geratel van de maaimachine was duidelijk te horen.

Op weg naar het stadje, een wandeling van ongeveer anderhalve kilometer, passeerde haar maar één auto. De bestuurder stak een hand op om haar te groeten, en Shane wuifde vrolijk terug. Het was fijn om weer thuis te zijn.

Terwijl ze over de met gras begroeide berm liep, plukte ze een bloem van de kamperfoelie. Ze hield hem tegen haar neus om de zoete geur op te snuiven, zoals ze als kind ook talloze malen had gedaan. Toen ze met haar vingertoppen de bloemblaadjes stukwreef, werd de geur nog intenser. Het was een geur die ze, net als die van de rook van een barbecue en van pas gemaaid gras, associeerde met de zomer. Alleen liep de zomer nu ten einde.

Shane verheugde zich al op de herfst, want dan waren de bergen op hun mooist. Dan waren de kleuren in het bos adembenemend en was de lucht puur en fris. Zodra de wind opstak, zouden de bomen ruisen en de dorre bladeren in het rond dwarrelen. De herfst was de tijd van rokende houtvuren en vallende eikels.

Vreemd genoeg voelde ze zich alsof ze nooit uit Sharpsburg weg was geweest. Het was alsof ze nog eenentwintig was en op weg was van haar grootmoeders huis naar het stadje om een pak melk of een brood te kopen. Het drukke verkeer en de volgepakte trottoirs van Baltimore, waar ze de afgelopen vier jaar had gewoond, hadden net zo goed een

droom kunnen zijn geweest. Het leek alsof die vier jaren, waarin ze les had gegeven op een school in de binnenstad, proefwerken had gecorrigeerd en lerarenvergaderingen had bijgewoond, er nooit waren geweest.

Toch waren er vier jaar verstreken sinds ze was weggegaan uit haar geboortestad. Het smalle huis van twee verdiepingen dat van Shanes grootmoeder was geweest, was nu het eigendom van Shane. Het twaalf hectare grote oneffen en beboste stuk land waardoor het werd omringd, was ook van haar. En in tegenstelling tot de bergen en de bossen, die nog hetzelfde waren als vroeger, was zij wel degelijk veranderd.

Lichamelijk zag ze er nog bijna hetzelfde uit als toen ze uit het westen van Maryland was vertrokken om les te gaan geven op een middelbare school in Baltimore. Ze was klein van postuur en had een tenger figuurtje, dat nooit de weelderige rondingen had ontwikkeld waarop ze zo vurig had gehoopt. Haar gezicht was driehoekig van vorm, en over haar gladde zachte huid lag een warme gloed. Die huid was dikwijls bestempeld als 'perziken met slagroom', een omschrijving die ze hartgrondig verfoeide. In plaats van de felbegeerde hoge jukbeenderen had ze ronde wangen, waarin kuiltjes kwamen wanneer ze glimlachte. Haar neus was klein en zat onder de sproeten, en het puntje wipte een beetje omhoog. Parmantig. Haar hele leven had ze onder dat woord geleiden.

Onder haar dunne sierlijk gebogen wenkbrauwen waren haar ogen groot en donker. Alle emoties die ze voelde, werden erin weerspiegeld, zodat ze zelden koel en emotioneel waren. Ze droeg haar honingblonde haren gewoonlijk kort, en ze krulden van nature. Omdat ze opgewekt van aard was, was haar gezicht meestal levendig en bogen de hoeken van haar kleine goedgevormde mond omhoog. 'Schattig' was het adjectief waarmee ze meestal werd beschreven. Hoewel ze in de loop der jaren ook aan dat woord een hekel had gekregen, had ze met die benaming leren leven. Het was nu eenmaal onmogelijk een scherpzinnige, energieke en aantrekkelijke vrouw te veranderen in een zwoele en geraffineerde schoonheid.

Toen ze de laatste bocht had genomen en het stadje kon zien liggen, zag ze in een flits de talloze keren die ze eerder op diezelfde weg had

gelopen: als kind, als tiener, als jonge vrouw op de rand van volwassenheid. Het gaf haar een veilig gevoel; hier hoorde ze thuis. Niets in de grote stad had haar ooit dat eenvoudige genoegens geschonken, het gevoel dat ze deel uitmaakte van het geheel.

De laatste paar meter legde ze op een holletje af, en ze stooft lachend de supermarkt binnen. Het belletje rinkelde woest voordat de deur weer dicht sloeg.

‘Hallo!’

‘Ook goedemorgen.’ De vrouw achter de toonbank nam haar lachend op. ‘Lieve hemel, wat ben jij vanochtend al vroeg op pad.’

‘Toen ik wakker werd, ontdekte ik dat de koffie op was.’ Ze rolde met haar ogen toen ze een doos met verse donuts op de toonbank zag staan en liep er met grote passen naar toe. ‘O, Donna, zit er room in?’

‘Ja.’ Donna keek met een zucht van afgunst toe toen Shane er eentje uitzocht en er een grote hap van nam. Zolang ze Shane kende, bijna twintig jaar al, had ze haar zien eten als een bootwerker zonder dat ze een onsje aankwam.

Hoewel ze samen waren opgegroeid en boezemvriendinnen waren, verschilden ze van elkaar als dag en nacht. Shanes haren waren blond en die van Donna donker. Shane was klein van stuk en tenger; Donna was lang en goedgevormd. Praktisch haar hele leven had Donna genoeg genomen met de rol van volgelinge, waar Shane de leidster was. Shane was de avonturierster van de twee. Donna had altijd niets liever gedaan dan haar wijzen op alle gebreken in de plannen die ze beraamde om ze vervolgens van ganser harte te steunen.

‘Begin je je al een beetje thuis te voelen?’ vroeg ze belangstellend.

‘Al heel aardig,’ antwoordde Shane met volle mond.

‘Sinds je hier terug bent, ben je nauwelijks langs geweest.’

‘Ik heb het vreselijk druk gehad. Oma was de laatste jaren niet meer in staat om het huis te onderhouden.’ In haar stem klonk zowel genegenheid als verdriet door. ‘Ze had trouwens altijd al meer belangstelling voor haar tuin dan voor een lekkend dak. Als ik was gebleven, had ze misschien –’

Donna viel haar met gefronst voorhoofd in de rede. ‘Je hoeft jezelf

niets te verwijten. Je weet net zo goed als ik dat ze wilde dat je die baan als lerares aannam. Faye Abbott is vierennegentig geworden. Dat is veel ouder dan de gemiddelde leeftijd. En ze was tot aan haar laatste ademtocht een dekselse vrouw.'

Shane schoot in de lach. 'Je hebt volkomen gelijk. Soms weet ik bijna zeker dat ze in de keuken in haar schommelstoel zit en erop toeziet dat ik 's avonds de afwas doe.' Met een weemoedige zucht dacht ze aan de jeugd die achter haar lag, maar algauw fleurde ze weer op. 'Amos Messner en zijn zoon waren aan het hooien,' vertelde ze. Nadat ze het laatste stukje donut in haar mond had gestopt, veegde ze haar handen af aan haar broekspijpen. 'Ik dacht eerlijk gezegd dat Bob bij het leger was.'

'Hij is vorige week afgezwaaid. Hij gaat binnenkort trouwen met een meisje dat hij in North Carolina heeft ontmoet.'

'Echt waar?'

Donna glimlachte zelfvoldaan. Als eigenares van de supermarkt ging ze er prat op dat ze de oren en de ogen van het stadje was. 'Ze komt hier volgende maand op bezoek om kennis te maken. Ze is secretaresse op een advocatenkantoor.'

Om de kennis van haar vriendin te toetsen, vroeg Shane: 'Hoe oud is ze?'

'Tweëntwintig,' antwoordde Donna prompt.

Shane schaterde het uit. 'O, Donna, je bent geweldig! Ik voel me alsof ik nooit weg ben geweest.'

Bij het horen van Shanes uitbundige lach, zei Donna grinnikend: 'En ik ben blij dat je terug bent. We hebben je gemist.'

Shane leunde met een heup tegen de toonbank. 'Waar is Benji?'

'Boven bij Dave.' Zoals altijd wanneer ze over haar man en haar zoontje praatte, kwam er een trotse blik in haar ogen. 'Ik kan die kleine schavuit niet hier beneden laten rondlopen. Dat is vragen om moeilijkheden. Na de lunch wisselen we elkaar af.'

'Dat is het voordeel van boven je winkel wonen.'

Dat was de kans waarop Donna had gewacht. Ze greep hem dus met beide handen aan. 'Shane, denk je er nog steeds over om het huis te verbouwen?'

‘Ik denk er niet over,’ verbeterde Shane haar. ‘Ik gá het doen.’ Wetend wat er zou komen, praatte ze snel verder. ‘Er is altijd plaats voor nog een antiekwinkeltje in de omgeving, en met het museum erbij onderscheidt het zich van de rest.’

‘Maar het is zo’n riskante onderneming,’ merkte Donna op. Toen ze de enthousiaste gloed in Shanes ogen zag, werd ze des te ongeruster. Diezelfde gloed had ze ook altijd in de ogen van haar vriendin gezien als die een van haar buitensporige plannen beraamde. ‘Maar de kosten –’

Shane liet haar pessimistische vriendin niet eens uitpraten. ‘Ik heb genoeg geld om de winkel op poten te zetten. Bovendien komt het grootste deel van mijn voorraad voorlopig rechtstreeks uit het huis zelf.’ Toen haar vriendin haar nog steeds zorgelijk aankeek, voegde ze eraan toe: ‘Ik wil het echt, Donna. Ik wil mijn eigen huis en mijn eigen zaak.’ Ze keek de compacte maar welvoorzene winkel rond. ‘Jij zou toch moeten begrijpen wat ik bedoel.’

‘Jawel, maar ik heb Dave om me te helpen, om me te steunen. Ik denk niet dat ik helemaal in mijn eentje een zaak zou kunnen opzetten of runnen.’

‘Het wordt een succes.’ Haar ogen gleden langs Donna heen, en er kwam een dromerige blik in. ‘Ik zie al helemaal voor me hoe het eruitziet wanneer ik klaar ben.’

‘Alleen al de verbouwing!’

‘Aan het concept van het huis verander ik niets,’ zei Shane verdedigend. ‘Het gaat alleen om kleine wijzigingen en om de hoognodige reparaties.’ Met een luchtig handgebaar wuifde ze die weg. ‘Een groot gedeelte daarvan zou ik ook moeten hebben uitvoeren als ik er alleen maar in wilde gaan wonen.’

‘En alle vergunningen?’

‘Die heb ik al aangevraagd.’

‘Belastingen?’

‘Ik ben al naar een accountant geweest.’ Toen Donna zuchtte, schoot Shane in de lach. ‘Het is een goede locatie; ik weet heel veel van antiek, en ik kan elk detail over elke veldslag van de Burgeroorlog vertellen.’

‘En dat doe je dan ook bij de minste of geringste aanleiding.’

‘Pas op je woorden,’ waarschuwde Shane, ‘of ik geef je ter plekke een gedetailleerde beschrijving van de slag bij Antietam.’

Toen de deurbel opnieuw rinkelde, slaakte Donna een overdreven zucht van opluchting. ‘Hallo, Stu.’

De volgende tien minuten verstreken met goedmoedig geroddel, terwijl Donna de boodschappen aansloeg op de kassa en ze inpakte. Het zou niet lang duren voordat Shane op de hoogte was van al het nieuws dat ze de afgelopen vier jaar had gemist.

Hoewel Shane werd beschouwd als een vreemd type – het meisje dat naar de grote stad was vertrokken en met grootse plannen was teruggekeerd naar haar geboorteplaats – was ze zonder meer weer in de gemeenschap opgenomen. Ze wist dat ze voor de oudere inwoners van het stadje en van het omringende platteland altijd de kleindochter van Faye Abbott zou blijven. De mensen waren bezitterig, en zij was een van hen. Hoewel ze niet, zoals iedereen had verwacht, was gebleven en met de zoon van Cy Trainer was getrouwd, was ze nu terug.

‘Stu verandert nooit,’ zei Donna toen ze weer alleen was met Shane. ‘Weet je nog toen wij in de tweede klas van de middelbare school zaten en hij in de hoogste? Hij was de aanvoerder van het voetbalelftal en de knapste spetter in een bezweet shirtje.’

‘Met weinig in zijn bovenkamer,’ voegde Shane er droog aan toe.

‘Jij viel altijd op het intellectuele type.’ Voordat Shane kon reageren, zei Donna: ‘Hé! Misschien heb ik er wel een voor je.’

‘Een wat?’

‘Een intellectueel. Die indruk maakt hij tenminste op mij. En hij is op de koop toe je buurman,’ zei ze met een steeds breder wordende glimlach.

‘Mijn buurman?’

‘Hij heeft het oude huis van Farley gekocht. Begin vorige week is hij erin betrokken.’

‘Het huis van Farley?’ Shane trok haar wenkbrauwen op, waaruit Donna met voldoening concludeerde dat ze haar vriendin een nieuwtje had verteld. ‘Het huis is destijds praktisch helemaal uitgebrand. Wie is er nu zo gek om die bouwval te kopen?’

‘Vance Banning,’ antwoordde Donna. ‘Hij komt uit Washington, DC.’

Nadat Shane het nieuws had verwerkt, haalde ze haar schouders op. ‘Nou ja. Zelfs al is het huis onbewoonbaar, het bijbehorende stuk land is geweldig.’ Ze pakte een blik koffie van een schap en zette het zonder naar de prijs te kijken op de toonbank. ‘Hij zal het wel hebben gekocht om de belasting te ontduiken of iets in die trant.’

‘Dat denk ik niet.’ Donna sloeg de koffie aan op de kassa en wachtte tot Shane wat papiergeld uit haar achterzak had gehaald. ‘Hij is het aan het opknappen.’

‘Het moedige type dus.’ Afwezig stopte ze het wisselgeld in haar zak.

‘En nog wel helemaal in zijn eentje,’ zei Donna, terwijl ze de chocoladerepen op de toonbank heen en weer schoof. ‘Volgens mij heeft hij niet veel geld. Hij heeft geen baan.’

‘O.’ Shanes medelijden was onmiddellijk gewekt. Iedereen kon het slachtoffer worden van de almaar toenemende werkloosheid, wist ze. Het vorige jaar nog was het onderwijzend personeel op haar school met drie procent ingekrompen.

‘Maar ik heb gehoord dat hij tamelijk handig is,’ vertelde Donna verder. ‘Archie Moler is er een paar dagen geleden geweest om hem wat timmerhout te brengen. Hij zei dat hij de oude veranda al heeft vervangen. Alleen heeft de man praktisch geen meubels. Dozen met boeken, maar verder bijna niets.’

Misschien kon ze wat van haar eigen meubilair missen, peinsde Shane. Ze had een paar stoelen over...

Donna onderbrak haar gedachtegang. ‘En hij ziet er geweldig uit,’ zei ze enthousiast.

Verwijtend klakte Shane met haar tong. ‘Je bent een getrouwde vrouw.’

‘Daarom mag ik nog wel kijken. Hij is lang.’ Donna zuchtte zwijmelend. Omdat ze zelf een meter drieënzeventig was, had ze een zwak voor lange mannen. ‘En hij heeft donkere haren en een door het leven getekend gezicht. Je weet wel, rimpels, scherpe kaken en geprononceerde jukbeenderen. Om nog maar te zwijgen van zijn schouders.’

'Jij hebt altijd al iets gehad met schouders.'

Donna schoot in de lach. 'Naar mijn smaak is hij een beetje te mager, maar dat wordt gecompenseerd door zijn gezicht. Hij is heel erg eenzellig, zegt amper een woord.'

'Het is moeilijk om ergens vreemd te zijn,' zei Shane uit eigen ervaring. 'En werkloos op de koop toe. Wat denk je -'

Haar vraag werd onderbroken door het getingel van de deurbel. Toen Shane omkeek, was ze prompt vergeten wat ze had willen vragen.

Hij was lang, zoals Donna al had gezegd. In de paar seconden dat ze naar elkaar keken, had ze elk aspect van zijn uiterlijk in haar geheugen gegrift. Hij was inderdaad mager, maar zijn schouders waren breed en zijn onderarmen, die te zien waren omdat hij de mouwen van zijn overhemd had opgerold, waren gespierd. Zijn gezicht was gebruind door de zon, en hij had smalle gladgeschoren kaken. Zijn dikke steile zwarte haren vielen warrig over zijn hoge voorhoofd.

Zijn mond was mooi en vol, maar op de een of andere manier wist ze dat hij ook strak en hard kon zijn. En zijn donkerblauwe ogen waren koel. Ze was er zeker van dat ze ijzig konden worden. Zelf zou ze zijn gezicht niet 'door het leven getekend' maar 'onvriendelijk' hebben genoemd. Hij maakte een arrogante en afstandelijke indruk. Zijn gereserveerdheid leek echter te wedijveren met een innerlijke energie.

De spontane fysieke aantrekkingskracht die hij op haar uitoefende, was onverwacht. In het verleden had ze zich altijd aangetrokken gevoeld tot zorgeloze en opgewekte mannen. Ze wist dat deze man geen van beide was, maar wat ze voelde, was niet mis te verstaan. Heel even ging haar hart naar hem uit alsof ze hem kon doorgronden, alsof haar kennis van hem even fundamenteel was als haar kennis van het leven zelf en even onwerkelijk als een droom. Vijf seconden, langer kon het niet geweest zijn. Langer hoefde het ook niet te zijn.

Shane glimlachte en hij knikte bij wijze van antwoord bijna onmerkbaar, voordat hij naar de achterkant van de winkel liep.

'Hoe gauw denk je je winkel te kunnen openen?' vroeg Donna opgewekt, terwijl ze vanuit haar ooghoek naar de achterzijde van haar winkel keek.

‘Wat?’ vroeg Shane, die met haar gedachten nog bij de man was.

‘Je winkel,’ herhaalde Donna met nadruk.

‘O, over drie maanden, denk ik.’ Verstrooid keek ze de supermarkt rond, alsof ze zojuist was binnengekomen. ‘Er moet nog heel wat werk verzet worden.’

Hij kwam terug met een pak melk en zette het op de toonbank, waarna hij zijn portefeuille pakte. Donna sloeg de melk aan op de kassa en keek vanonder haar wimpers naar Shane voordat ze hem zijn wisselgeld gaf. Zonder ook maar één woord te hebben gezegd, beende hij de winkel weer uit.

‘Dat was Vance Banning,’ verkondigde Donna op plechtige toon.

‘Ja.’ Langzaam liet Shane haar ingehouden adem ontsnappen. ‘Dat had ik al begrepen.’

‘Je ziet dus wat ik bedoel. Geweldig om naar te kijken, maar niet bepaald vriendelijk.’

‘Nee.’ Shane liep snel naar de deur. ‘Tot ziens, Donna.’

‘Shane!’ riep Donna haar lachend na. ‘Je vergeet je koffie.’

‘Hm? Nee, dank je,’ mompelde ze afwezig. ‘Ik drink thuis wel koffie.’

Toen de deur achter Shane dichtklapte, keek Donna eerst naar de deur en vervolgens naar het blik koffie dat ze in haar hand hield. ‘Wat mankeert haar?’ vroeg ze zich hardop af.

Volkomen in de war liep Shane naar huis. Hoewel ze emotioneel van aard was, kon ze indien nodig erg analytisch zijn. Op dat moment dacht ze na over de schok die ze in die paar seconden had gevoeld. Het was veel meer geweest dan de natuurlijke reactie van een vrouw op een aantrekkelijke man.

Ze had het onverklaarbare gevoel gehad dat ze haar hele leven had gewacht op die kortstondige woordeloze ontmoeting. Herkenning. Het woord kwam uit het niets bij haar op. Ze had hem herkend. Niet uit Donna’s beschrijving, maar uit een diepe innerlijke kennis van haar eigen verlangens. Hij was de man voor haar!

Belachelijk, hield ze zich voor. Idioot! Ze kende hem niet en had hem niet eens horen praten. Een zinnig mens had niet zulke sterke gevoelens voor een volslagen onbekende. Het was waarschijnlijker dat haar

reactie het gevolg was van het feit dat zij en Donna over hem hadden gepraat juist op het moment dat hij de winkel binnen was gekomen.

Ze sloeg af van de hoofdweg en begon de steile weg te beklimmen die naar haar huis voerde. Hij was allesbehalve vriendelijk geweest, dacht ze. Hij had haar glimlach niet beantwoord. Sterker nog, hij had zelfs geen enkele poging gedaan om beleefd te zijn. Iets in zijn koele blauwe ogen had afstand geëist. Bepaald niet het soort man dat ze gewoonlijk graag mocht. Daar stond tegenover dat haar reactie op hem niets te maken had met zo'n kalme emotie als sympathie.

Zoals altijd wanneer ze het huis van haar grootmoeder zag, werd ze bevangen door vreugde. Dat alles was van haar: het bos, dichtbegroeid en al een beetje herfstachtig van kleur, de smalle snelstromende beek, de rotsen die her en der boven de grond uitstaken.

Op het houten bruggetje over de beek bleef ze staan om naar het huis te kijken. Er moest veel aan gedaan worden. Een paar planken van de veranda waren vermolmd en moesten vervangen worden, en het lekkende dak vormde een groot probleem. Desondanks was het een mooi huis, dat veilig beschut lag tussen het bos, de glooiende heuvels en de bergen in de verte. Het was meer dan een eeuw oud en opgetrokken uit plaatselijk gewonnen natuursteen. Als het regende, leken de kleuren uit de oude stenen tevoorschijn te springen en glom het huis alsof het nieuw was. Nu, in het licht van de zon, had het een knusse grijze kleur.

Het was rechttoe rechtaan gebouwd, meer met het oog op duurzaamheid dan op stijl. Het pad liep van het bruggetje naar de trap van de veranda, waarvan de eerste tree een klein beetje doorgezakt was. Ze zou niet zozeer problemen hebben met de stenen, peinsde ze, als wel met het hout. Maar optimistisch als ze was, zag ze de ruwe kantjes even over het hoofd om de schoonheid van de oude vertrouwde omgeving op zich te laten inwerken.

De laatste zomerbloemen waren aan het verwelken. De rozen waren bruin en verdord, terwijl de eerste herfstbloemen al in knop stonden. Shane hoorde het water over de rotsen klateren, de wind door het gebladerte ruisen en de bijen boven de bloemen zoemen.

Haar grootmoeder had gewaakt over haar privacy. Shane kon zich driehonderdzestig graden draaien zonder een ander huis te zien. Ze hoefde maar vierhonderd meter te lopen als ze gezelschap wilde, of thuis te blijven als ze alleen wilde zijn. Nadat ze vier jaar lang bijna elke dag opgesloten had gezeten in een overvol schoollokaal, wilde ze niets liever dan alleen zijn.

Als ze geluk had, dacht ze terwijl ze verder liep, was haar winkel voor Kerstmis klaar en open. Antietam Antiques and Museum, zou ze hem noemen. Dat was volgens haar een deftige en zakelijke naam. Zodra de reparaties aan de buitenkant voltooid waren, kon ze aan het interieur beginnen. In gedachten zag ze het al duidelijk voor zich.

De begane grond zou worden onderverdeeld in twee afdelingen, die ongedwongen in elkaar overliepen. De toegang tot het museum zou gratis zijn om de bezoekers ervan te verlokken tot een kijkje in de antiekwinkel. In haar familiecollectie had ze genoeg voorwerpen om een begin te maken met de inrichting van het museum, en in de zes kamers van het huis wachtten de antieke meubels erop om gesorteerd en geïnventariseerd te worden. Ze zou naar een paar veilingen en boedelverkoop van herenhuizen moeten gaan om haar voorraad aan te vullen, maar ze had het idee dat haar erfenis en haar spaargeld voorlopig toereikend zouden zijn.

Het huis en het land waren haar eigendom en vrij van schulden en hypotheek; dus daarover hoefde ze jaarlijks alleen belasting te betalen. Haar auto, voor wat die waard was, was afbetaald. Elke cent die ze overhield, kon ze in haar zaak steken. Ze zou er een succes van maken en onafhankelijk zijn, en dat laatste was nog belangrijker dan het eerste.

Halverwege het huis bleef ze staan om een blik te werpen op het overwoekerde houthakkerspad dat naar het eigendom van Farley leidde. Ze was benieuwd wat die Vance Banning uitvoerde met het oude huis. En ze wilde hem nog een keer zien, maar dan voorbereid op die ontmoeting.

Per slot van rekening waren ze burens, hield ze zich voor terwijl ze nog stond te aarzelen. Het minste wat ze kon doen, was zich aan hem

voorstellen en ervoor zorgen dat ze een goede verstandhouding hadden. Resoluut liep ze het bos in.

De bomen waren bijna haar persoonlijke vrienden. Ze had tussen die bomen gespeeld en gewandeld. Sommige waren omgevallen en lagen op de grond te vergaan tussen dikke lagen oude bladeren. Boven haar hoofd bogen de takken zich naar elkaar toe om een dak te vormen waardoor hier en daar een glimpje zonlicht kwam. Met zekere passen liep ze over het smalle kronkelige pad. Ze was nog meters van het huis verwijderd toen ze al het gesmoorde geklop van een hamer hoorde.

Hoewel het de stilte van het bos verstoorde, beviel het geluid haar wel. Het betekende werk en vooruitgang. Met snellere stappen begaf ze zich in de richting van het geluid.

Ze bevond zich nog in de beschutting van de bomen toen ze hem zag. Hij stond op de nieuw opgetrokken veranda van het Farley-huis de stijlen van de balustrade vast te spijkeren. Hij had zijn overhemd uitgetrokken, en zijn gebronsde huid glom van het zweet. Zijn donkere borsthaartjes liepen in een V naar beneden en verdwenen onder de tailleband van zijn versleten strakke spijkerbroek.

Toen hij de zware balustrade op haar plaats tilde, spanden de spieren van zijn rug en van zijn schouders zich. Hij ging volkomen op in zijn werk en was zich dan ook niet bewust van de vrouw die aan de rand van het bos naar hem stond te kijken. Ondanks het zware lichamelijke werk was hij ontspannen. De harde trek om zijn mond en de kilte in zijn ogen waren verdwenen.

Toen ze de open plek op kwam, schoot zijn hoofd omhoog. Er kwam onmiddellijk een geërgerde en argwanende blik in zijn ogen.

Zonder er aandacht aan te schenken, liep Shane naar hem toe. 'Hallo.' Toen ze vriendelijk glimlachte, kwamen er kuiltjes in haar wangen. 'Ik ben Shane Abbott. Ik ben de eigenares van het huis aan het andere uiteinde van het pad.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op ten teken dat hij haar had gehoord en keek haar zonder iets te zeggen aan. Wat wilde ze in vredesnaam van hem, vroeg hij zich af terwijl hij zijn hamer op de balustrade legde.

Shane glimlachte nog een keer, voordat ze lang en aandachtig naar het huis keek. Toen stak ze haar handen in de achterzakken van haar spijkerbroek en zei op gemoedelijke toon: 'Je hebt nog heel wat werk te verzetten. Het is zo'n groot huis. Ze zeggen dat het vroeger mooi was. Ik geloof dat er een balkon om de eerste verdieping heen liep.'

Ze richtte haar blik weer op het huis. 'Het is zonde dat de brand binnen zoveel schade heeft aangericht, en na de brand is het jarenlang verwaarloosd.' Daarna keek ze hem met haar donkere ogen belangstellend aan. 'Ben je timmerman?'

Vance aarzde even voordat hij zijn schouders ophaalde. Het was niet al te ver bezijden de waarheid. 'Ja.'

'Dat komt dan goed van pas.' Shane had zijn aarzeling wel gemerkt, maar die had ze toegeschreven aan verlegenheid. Waarschijnlijk geneerde hij zich ervoor dat hij werkloos was. 'Na Washington zul je de bergen wel een hele verandering vinden.' Toen hij opnieuw zijn wenkbrauwen optrok, zei ze grinnikend: 'Sorry. Dat is het euvel van een kleine gemeenschap. Nieuws verspreidt zich er als een lopend vuurtje, vooral als er een stadsjongen komt wonen.'

'Een stadsjongen?' vroeg hij, met zijn rug tegen de stijl van de veranda leunend.

'Je komt uit de stad; dus ben je een stadsjongen,' zei ze met een sprankelende lach. 'Als je twintig jaar hier blijft wonen, ben je trouwens nog steeds een stadsjongen, en dit huis zal nog altijd het oude Farley-huis zijn.'

'Het doet er weinig toe hoe het huis wordt genoemd,' zei hij op ijzige toon.

Haar gezicht betrok een beetje. Ze keek naar zijn strakke trotse gezicht en kwam tot de conclusie dat hij nooit openlijke hulp zou accepteren. 'Ik ben mijn eigen huis ook een beetje aan het opknappen,' zei ze ter inleiding. 'Mijn grootmoeder hield ervan haar huis vol te stouwen met meubels. Kun jij misschien een paar stoelen gebruiken? Als niemand ze wil hebben, moet ik ze naar de zolder slepen.'

Hij bleef haar strak aankijken en de uitdrukking in zijn ogen veranderde niet. 'Voorlopig heb ik alles wat ik nodig heb.'

Omdat Shane dat antwoord had verwacht, vatte ze het niet al te serieus op. 'Mocht je van gedachten veranderen, dan staan ze stoffig te worden op mijn zolder. Je hebt trouwens een mooi stuk land.' Vol bewondering liet ze haar blik over het stuk grasland verderop glijden. Er stonden een paar bijgebouwen op, die dringend gerestaureerd moesten worden. Ze vroeg zich af of hij ze zou repareren voordat de winter inviel. 'Ben je van plan om vee te houden?'

Het irriteerde Vance mateloos dat ze haar blik over zijn land liet glijden. 'Waarom?'

De vraag klonk koud en onvriendelijk, maar Shane liet zich daarvoor niet uit het veld slaan. 'Ik kan me herinneren dat ik toen ik klein was, voor de brand, 's zomers 's nachts in bed lag met de ramen open. Dan kon ik de koeien van Farley zo duidelijk horen loeien, dat het was alsof ze in de tuin van mijn grootmoeder stonden. Dat was leuk.'

'Ik ben niet van plan om vee te houden,' zei hij kortaf. Daarna pakte hij zijn hamer weer op. Het gebaar gaf duidelijk te kennen dat hij genoeg van haar gezelschap had.

Verbluft nam Shane hem op. Niet verlegen, concludeerde ze, maar onbeleefd. Hij was domweg onbeleefd. 'Het spijt me dat ik je bij je werk heb gestoord,' zei ze koeltjes. 'Aangezien je een stadsjongen bent, zal ik je een goede raad geven. Je moet een hek om je grond zetten als je geen bezoekers wilt.'

Verontwaardigd beende ze vervolgens terug naar het pad, en een ogenblik later was ze tussen de bomen verdwenen.